

Ὁ «Ἀρλεκίνος Βασιλέως» τοῦ Λοτάρ εἶναι ἓνα ἔργον κλασσικοφανές, ἔχει βέβαια κλασσικόν, διότι πόρρω ἀπέχει τοῦ κλασσικοῦ καὶ εἰς τὴν ἄλλην ἕφην του καὶ εἰς τὸν διάλογόν του καὶ εἰς τὴν ἄλλην αἰκονομίαν του.

Διὰ λόγους ἐπικαιρότητος ὁ Θιάσος Κυβέλης τὸ εἶδος πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τμήματος τοῦ Θιάσου εἰς Αἴγυπτον. Εἶναι γραμμένον μὲ ἀρκετὴν ἐπιδειξιότητα καὶ ἀπὸ ἓνα πνεῦμα μὲ ὀξύτητα. Μία αἰματηρὰ σάτυρα κατὰ τοῦ βασιλικοῦ θεσμοῦ, ἔργον ἀρκετὰ παλαιὸν καὶ τοῦ ἐκόσισαν εἰς τὸν συγγραφεὰ του ἀρκετὰς καταδιώξεις καὶ στενωπρίας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ τελευταίου Καίσερ, κατὰ τοῦ ὁποίου εἰσωρήθη ἐπι καὶ σιρόφεται, ἐρηθούς.

Εἴκομεν ὅτι λόγοι ἐπικαιρότητος ὤθησαν εἰς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ἔργου ἕστερα ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια. Οἱ ἴδιοι αὐτοὶ λόγοι ἐξηγοῦν τὴν τελείαν ἀνεπαρκείαν τῆς ἀποδόσεως τοῦ ἔργου.

Ἀπὸ τὴν ὑπόκρισιν τοῦ «Ἀρλεκίνου Βασιλέως» βγαζόμεν ἓνα συμπέρασμα, τὸ εἶξῃ: Μὴ τὸ σημερινόν ἀνθρώπινον βλικόν ποῦ διαθέτει τὸ θέατρον μας ὄρισμένα ἔργα δὲν πρέπει οὕτω νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ παίζωνται, διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ παίζῃσθαι ἀνεκτὰ.

Ὁ κ. Βεάκης, συνήθως καλὸς ἠθοποιὸς ἤτο ἀπροκαλύπτως ἀνεπαρκὴς εἰς τὸν ρόλον τοῦ Ἀρλεκίνου Βασιλέως. Ὑπερέβαλλε, κάπου—κάπου μάλιστα καὶ χονδρικοῦ δόξ, ἐγελοιογραφοῦσε πέραν παντὸς λογικοῦ μέτρου τὸν ρόλον του, τὸν ἐγράφε πολὺ εἰς ρηκολοπισμούς ἐπικινδύνους διὰ τὴν ἀλήθειαν τοῦ ρόλου του,—ἀπὸ δύσκολον, μὲ μίαν λέξιν, τὸν ἔκαμνεν εὐκόλον καὶ ἀπὸ σύνθετον, ἀπλοῦν καὶ παιδικόν... Ὅσον καὶ ἂν τὸ ἔργον δὲν ἔχει σχέση μὲ τὸ κλασσικόν ἢν ταῦτοις αὐτοὶ οἱ ρόλοι ἐπὶ μακρὴν μελετῶνται καὶ χροικατίζονται φράσιν μὲ φράσιν. Διότι ἐπὶ τέλους ὁ Λοτάρ εἶναι ἓνας συγγραφεὺς ἐξυμνος καὶ ὀξὺς καὶ ἡ φράσις ὅπως καὶ ἡσκέφίς του, ἀμφοτέραι, ἔχουν κλάσας.

Δὲν λέγονται αὐτοὶ οἱ ρόλοι ὅπως-ὅπως. Μόλις ταῦτα εἶχε καὶ μερικὰς καλὰς στιγμὰς, χάρις εἰς τὰ φυσικὰ θεατρικὰ του προσόντα ὁ κ. Βεάκης.

Ὁ κ. Λοτάρς ὀλοτελῶς ἀνέκφραστος καὶ νεκρὸς, μηδὲν φωτίζων καὶ μηδὲν χρωτίζων εἰς ἓνα μεγάλον ρόλον Μακκαβελικοῦ κλιτικοῦ, ρόλον ὀλοκληρον ἀπόκαθαρόν χρυσάφι, θεατρικῶς).

Ἡ κ. Μουστάκα κάμνει ἐθέσια ἕναν ἄθλον ἐπὶ τοῦ εαυτοῦ της. Ἀλλὰ μ' ἄλλην τὴν ὀξείαν ἀντίληψιν της εἶναι προφανές ὅτι δὲν ἔχει τὰ φυσικὰ καὶ δῶρα τὰ ἀπαραίτητα δι' ἓνα μὲγάλον ρόλον, λ. χ. παράστημα κτλ.